עבודת ישראל — קדושים

קדושים תהיו. במד"ר א"ר יודן כתיב ואתה מרום. רוממות אתה נוהג בעולמך. נתת כהונה לאהרן לעולם ברית מלח עולם היא. נתת מלכות לדוד לעולם כו' נתת קדושה לישראל לעולם שנא' קדושים תהיו המד' חשב בכאן כי הקב"ה שלא כמדת בו"ד. שכל מתנתו של בו"ד הם לפי שעה ומשתנות לפי שעה ולפי רוח אחרת ואם כן אין מתנתו כלום וכתיב אל תבטחו בבן אדם וגו' כי מאחר שאין בכוחו לתת דבר לעולם רק שמשתנה לעתים ופרקים אין ליחל לו אלא להקב"ה הגם דנחית מדרגוהי בהשתדלות ומשפיע לנו בסדר והנהג' מדה במדה שאדם עושה מ"מ אין שייכות שום מדה אצלו והכל כלול באחדותו הפשוט דלית מחשב' תפיס' ביה ואין כח בפה לאומרו וכאשר השיבותי פ"א לשואלי דבר אשר שאלני בענין הספירות בחקירות הראשונים מאחר שאין לתאר הא"ס בשום ענין. והמקובלים אמרו כי משתלשל ומתלבש בעשרה ספי' והם אחד. קשה האיך אפשר להבין על בוריו עשרה דברים והם אחד. והשיבותי לו ע"פ שכתב חובת הלבבות בשער היחוד אשר נזהר מלתאר הבורא ב"ה בשום צד ומחשבה. ומ"מ כתב תוארו יחי"ד נמצ"א קדמו"ן ע"ש. וצ"ל איך מתואר בשלשה בחי' כי שלשה אינם אחד אלא צ"ל האמת שהבורא ית' הוא אחד והוא הנמצא והוא הקדמון אלא לפי שאנחנו למטה ואין כח בנו לדבר כאחת שלשה תארים עד שמוכרחים אנו לדבר כ"א בפני עצמו. אבל למעלה כל התארים והשבחים הם אחד באחדות הפשוט וכן הענין בספירות ודי למבין. וז"ש המדרש רוממות אתה נוהג בעולמך כי כל מה שנתת הן הכהונה לאהרן היא לעולם וכן המלכות לדוד כי דוד על שמו נקרא שהיתה מדתו מלכות ומי שרוצה להמליך הבורא ב"ה צ"ל בלבו אפס ואופס וזה רמז דוד בשמו דל"ת וא"ו דל"ת. דהיינו בחי' דלי"ת סובבים אותו מלפניו ומאחוריו כמו שאמר כי עני ואביון אנכי ומי אנכי כי הביאתני עד הלום אלא אתה ה' לבדך הנותן לי כח לעשות חיל להמליכך והוא הו' שבאמצע אותיות דוד שהוא המשכה מחי עולמים: ולזה חסידים הראשוני' היו שוהין שעה אחת לפני התפלה וכן לאחר התפילה דהיינו להתיישב ברוחם ולהוכיח א"ע ולהזכיר א"ע איך הם אפס ואין נגד הבורא וגם אחר כך אחר התפלה הגם שהודו והמליכו את הבורא ב"ה התיישבו ברוחם ויתנו אל לבם כי לא בכוחם עשו את כל אלה רק בכח ה': וכן נתת הקדושה לישראל היא לעולם הה"ד קדושים תהיו כי היו לא כתיב לשון ציווי רק לשון עתיד כי בוודאי תהיו קדושים כי סוף דבר כל ישראל יהיו קדושים לעתיד ויהי' תיקון לכל הנשמות וזה תוכחת מגולה לכל איש ואיש שישים אל לבו הואיל וסופו לתיקון ולהיות קדוש יראה עכ"פ בבחירתו לקדש א"ע מעתה והלאה ויהי' אהוב וידיד לפני המקום ב"ה. והענין הנ"ל שדברנו כי הבורא ב"ה לעילא מכל דרגין הגם שמתפאר ושש בעבודתינו ומתנהג לפי מעשינו רמזו חז"ל במד' שכתבו אלהים קדושים הוא א"ר ברכי' שהוא קדוש בכל מיני קדושות. דיבורו בקדושה דרכו בקדושה הילוכו בקדושה חשיפת זרועו בקדושה מראהו בקדושה קלוסו בקדושה ע"ש דהנה ידוע כי מלת קודש מרמזת על מדרגה גבוה חכמת עליונה לכן אמר

במד' שהגם שמתלבש בו"ק ונק' כת"ת אדם לשבת בית. ולכן חשב בכאן ששה מדות מ"מ הוא קדוש ומרומם על כל ברכה ותהלה והכל הוא אחדותו הפשוט והבן:

עוד במדרש. קדושים תהיו הה"ד ישלח עזרך מקודש א"ר לוי כל טובות וברכות ונחמות שהקב"ה עתיד ליתן לישראל אינן אלא מציון ישועה שנא' מי יתן מציון ישועות ישראל כו'. ברכה יברכך ה' מציון שופר תקעו שופר בציון טל וברכה ומים מציון שנא' כטל חרמון וגו' כי שם צוה ה' את הברכה וגו' תורה כי מציון תצא תורה. עזרה וסיוע ישלח עזרך מקודש כו' ומציון יסעדך מציון מעשים שיש בידך כו' ע"ש. רא"א משל לבני מדינה שעשו שלשה עטרות נתן אחת בראשו ושנים בראש בניו כך בכל יום ויום העליונים מכתירים להקב"ה שלש קדושות מה הקב"ה עושה נותן בראשו אחת ושנים בראשן של ישראל הה"ד דבר אל כל עדת בנ"י קדושים תהיו והתקדשתם והייתם קדושים כו' קדושים תהיו יכול כמוני ת"ל כי קדוש אני קדושתי למעלה מקדושתכם ע"כ ידוע שהצדיק נקרא בשם צי"ון גימ' יו"סף. ויש ליתן טעם אשר נק' בשם ציון היינו כי שלש אותיות י"ון מציון הם אותיות יו"ה כי הנ"ון הוא חמשים שערי בינה (ומה שהנון הוא בסוף תיבה כי ידוע שבכל הצירופים עצמותו קודם כמו שמבואר בכוונת הנענועים. שצירוף נצ"ח היא ע"ש נ"ח צ"דיק צירופו יו"ה) והצדיק כוללם ומשפיע לכנ"י הוא ה' אחרונה ונק' נקודות צי"ון ומשפיע להם כל מיני טובות וזהו כוונת המד' בכללות ישועה שנא' מי יתן מציון ישועות ישראל הוא שעשועי ית' עם בנ"י עם קרובו ע"י הצדיקים. והנה כתיב ושעשע יונק על חור פתן. והוא הרמז על היחודים הנעשים בימי הספירה שהם ימי יניקה ונק' ע"ש חור פתן כמבואר בפרע"ח בכוונת שביעי של פסח על המאמר בזוה"ק בהאי מילי לא תשאל עכ"ד. ועכ"ז מאירין בו החסדים הגדולים והגם שהם בחי' יונק מאירים בו השעשועים ונמתקים היחודים ע"י העולמות העליונים וליתר ביאור כתיב מן המצר קראתי י"ה ענני במרחב י"ה. כי שורש הספירה מעומר שעורים ושער"ה הוא מנצפ"ך כפולים שהם שרשי הגבורות: ומנצפ"ך גימט' ר"פ וכשנחלקים לה' חלקים ע"ש ה' אותיות עולה לכל אות נ"ו והם אותיות המגבילים הדבר להיות מדבר בעדו כמו אבותינו גואלינו ודומיה' וזהו מן המצר קראתי י"ה ענני במרח' יה ונמתקה ההגבלה ע"י מרח"ב ר"ת רח"ב רב חסד:

(חסר תשלום המאמר)

והיא שפחה נחרפת לאיש ופי' אבן עזרא כי נחרפת הוא מלשון חרפה ע"ש. ונראה ע"פ מ"ש רש"י בחציה בת חורין וחציה שפחה הכתוב מדבר והיא מאורסת לעבד עברי שמותר בה ע"ש. כי הנה עבד עברי הוא בחי' ממוצע שבין מדרגת ישראל ובין מדרגת עבד כנעני כי מדרגת עבד הוא מעולם היצירה בין בחי' עבריה ובין בחי' אמה ולכן מותר לישא ג"כ שפחה. ולכן אמר הכתוב לשון נחרפת לשון חרפה שע"י שהיא נחרפת ומיועדת לו מתגלה חרפתו שאינו במדרגה כישראל גמור כי ישראל בן חורין עדיף ממנו וגבו' במעל':